

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 57/01-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. novembra 2001 predbežne prerokoval podnet K. B., bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. R. Ž., K., na začatie konania vo veci porušenia jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Rob 778/00 a sp. zn. 39 Cb 1352/00 a takto

r o z h o d o l :

Podnet K. B. na začatie konania **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 12. júna 2001 doručené podanie K. B., bytom K. (ďalej len „navrhovateľ“), označené ako „Podnet na začatie konania pred Ústavným súdom SR v Košiciach pre porušenie čl. 48 ods. 2 Ústavy SR podaný na základe čl. 130 ods. 3 Ústavy SR“ (ďalej len „návrh“), v ktorom navrhovateľ namietol porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené

v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Rob 778/00 a sp. zn. 39 Cb 1352/00.

V návrhu uviedol, že 31. marca 2000 požiadal okresný súd o vydanie platobného rozkazu. Okresný súd mu síce vyhovel vydaním platobného rozkazu z 12. apríla 2000 pod č. k. 1 Rob 778/00-9, „ale ani do roka a do dňa súd právoplatne v mojej veci nerozhodol alternatívne navrhnutým rozsudkom po tom ako odporca P. podal odpor dňa 20. 6. 2000 na súde“. Keďže po tom, čo sa na výzvu okresného súdu 31. júla 2000 vyjadril k odporu, bol okresný súd pasívny, podal 13. marca 2001 sťažnosť na prieťahy v konaní predsedovi okresného súdu, ktorý nezistil prieťahy s tvrdením, že jeho sťažnosť je neopodstatnená. Podľa navrhovateľa toto zistenie nie je opodstatnené, lebo okresný súd bol nečinný od 31. júla 2000 do 29. apríla 2001 a iba vďaka podanej sťažnosti začal v jeho veci konať.

Navrhovateľ k návrhu pripojil rôzne podania týkajúce sa namietaného konania pred okresným súdom, ktoré 14. septembra 2001 doplnil o list okresného súdu z 3. júla 2001 obsahujúci oznámenie, že konanie v jeho veci sa v zmysle § 14 ods. 1 písm. d) zákona č. 328/91 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov prerušuje z dôvodu, že uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) z 11. apríla 2001 č. k. 2 K 34/00-11 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu P.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu vrátane podnetu podľa čl. 130 ods. 3 ústavy v znení platnom a účinnom v čase jeho podania navrhovateľom ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nie je

ústavný súd príslušný, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že konanie bez zbytočných prietáhov nemožno presne časovo ohraničiť (II. ÚS 26/95) a že nie každý zistený prietáh v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle citovaného ustanovenia (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00). Pokiaľ ide o celkovú dĺžku súdneho konania, ústavný súd pripustil, že trvanie súdneho konania napr. po dobu dvoch rokov by samo osebe vzhľadom na povahu sporu nemuselo z hľadiska čl. 48 ods. 2 ústavy vyvolať problém tzv. zbytočných prietáhov (I. ÚS 21/00).

V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietáhmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovel (I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01). Aj v týchto prípadoch totiž platí, že ak s ohľadom na tvrdené skutočnosti v návrhu neprichádza do úvahy, aby ústavný súd

namietaný postup všeobecného súdu mohol po prijatí návrhu na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie práva navrhovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, dôvod zjavne neopodstatneného návrhu ustanovený v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde bráni jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Z dokladov pripojených k návrhu, ako aj zo spisu okresného súdu sp. zn. 39 Cb 1352/00 vyplýva, že navrhovateľ 31. marca 2000 podal návrh na okresný súd, v ktorom žiadal platobným rozkazom uložiť odporcovi P., K. povinnosť na zaplatenie sumy 24.159,- Sk s poplatkom z omeškania s odôvodnením, že odporca mu neuhradil faktúry za predaný tovar. Návrh bol zapísaný pod sp. zn. 1 Rob 778/00.

Dňa 12. apríla 2000 okresný súd vydal platobný rozkaz, proti ktorému odporca podal 20. júna 2000 odpor. Okresný súd uznesením zo 4. júla 2000 vyzval odporcu na zaplatenie súdneho poplatku za odpor a zároveň zaslal odpor navrhovateľovi na vyjadrenie. Navrhovateľ sa k nemu vyjadril 31. júla 2000. Uznesenie zo 4. júla 2000, ktoré okresný súd znovu zaslal odporcovi 18. septembra 2000, nadobudlo právoplatnosť 6. októbra 2000. Návrh bol 14. decembra 2000 prevedený do registra Cb a zapísaný pod sp. zn. 39 Cb 1352/00. Dňa 26. januára 2001 okresný súd určil na 21. jún 2001 termín pojednávania vo veci. Dňa 26. apríla 2001 okresný súd zistil, že uznesením krajského súdu z 11. apríla 2001 sp. zn. 2 K 34/00 bol vyhlásený konkurz na majetok odporcu. S odvolaním sa na § 14 ods. 1 písm. d) zákona č. 328/91 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov okresný súd pojednávanie 21. júna 2001, na ktoré sa dostavil len navrhovateľ so svojím právnym zástupcom, odročil na neurčito „s tým, že konanie bude pokračovať po odpadnutí prekážky prerušeného konania“. Dňa 3. júla 2001 okresný súd zaslal správkyni konkurznej podstaty úpadcu P., K. výzvu na vyjadrenie, či súhlasí s pokračovaním v tomto konaní.

Ústavný súd konštatuje, že navrhovateľ namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v občianskom súdnom konaní, ktoré sa týka jeho majetkovej veci vyplývajúcej z obchodných vzťahov. Toto konanie trvá k dnešnému dňu cca 20 mesiacov. Okresný súd o návrhu navrhovateľa na vydanie platobného rozkazu

rozhodol do dvoch týždňov, avšak odporca podal proti vydanému platobnému rozkazu odpor (§ 174 ods. 2 Občianskeho súdneho konania). Vyhlásenie konkurzu 11. apríla 2001 na majetok úpadcu – odporcu navrhovateľa v konaní pred okresným súdom zakladá zákonný dôvod na jeho prerušenie. Až do toho času procesné úkony okresného súdu plynulo smerovali k odstráneniu právnej neistoty navrhovateľa, čo je hlavným účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (II. ÚS 61/98). Postup okresného súdu sa zjavne nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné vzhľadom na predmet konania a jeho celkovú dĺžku kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Pretože s ohľadom na tieto skutočnosti neprichádza do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup všeobecného súdu mohol po prijatí návrhu na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie práva navrhovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd jeho návrh odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2001